

вълнувано госпожата — остави тази работа на мене — азъ ще се постарая да имъ бжда сѣщинска майка.

— А азъ ще имъ бжда учителката! — извика живо Вѣрка..

— И азъ — каза Мара — азъ сѣщо тѣй умѣя да възпитавамъ и обучавамъ.

— Благодаря ви много, мили мои, — само че се страхувамъ да ми ги не развалите, ха! Но азъ не ще ви оставя тѣй — тѣ ще си ходятъ пакъ въ училище, вие ще ги наглеждате и упжтвате, а азъ ще ви ревизирамъ на всѣки двѣ седмици. Тѣй че — внимавайте! — И той бавно се подигна отъ стола си, като се подпрѣ о рамото на своя зетъ.

— Ахъ, да не мислишъ пакъ да ни оставяшъ! — извика сестрата.

— Нѣма да те пустнемъ за нищо на свѣта! — запротестираха двѣтъ племянници. — Толкова врѣме да те не виждаме и сега пакъ...

— Е-е, не се и трудете, дѣца: утрѣ си заминавамъ пакъ — ами че моитѣ бѣбреци трѣбва да се лѣкуватъ! А сега — да си отпочина. Хайде, стѣпай празо старий момко!

Но когато трѣгна, подпрѣнъ о рамото на зетя си, къмъ него се затириха двѣтъ малки сестрички и страхливо се уловиха за лакътя му.

— Е-е, мигаръ и вие искате да остана, а?

Въ отговоръ на това, дѣцата прѣградиха пѣтя му и тѣй умолително го погледнаха съ синитѣ си голѣми очи, че добриятъ старецъ се спрѣ, като да се борѣше съ нѣкаква мисълъ, промѣлви „хм, хм“ и слѣдъ малко рѣшително каза:

— На, ами че вие ме хванахте като въ мрѣжа... Хайде, вече е есень — не е вече за бани: бѣбрецитѣ ще лѣкуваме напролѣтъ, ако оживѣемъ до тогава!